

A close-up photograph of a woman's face, focusing on her mouth. She has bright red lipstick and is showing two sharp, white fangs. A stream of red liquid, presumably blood, is dripping from the corner of her mouth. The background is a dark, solid color.

bok #3 i
the Vampire Journals

förrådd

morgan rice

Morgan Rice

Förråd

Серия «Vampyrjournalerna», книга 3

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697367
förråd (bok #3 i the Vampire Journals):
ISBN 9781632912497*

Аннотация

Det spännande slutet på FÖRRÅDD får läsaren att andlöst flämta efter mer, och FÖRRÅDD får högsta betyg för sitt snabba tempo och fantasifulla handling. The Dallas Examiner I FÖRRÅDD (Bok #3 i Vampyrjournalerna), vaknar Caitlin Paine upp ur en djup koma och inser att hon nu blivit omvänd. Nu är hon en sann fullblodsvampyr, och hon häpnar över sina nya krafter, som flygförmåga och övermänsklig styrka. Hon upptäcker att hennes stora kärlek, Caleb, fortfarande står vid hennes sida, i tålmodig väntan på att hon skall friskna till. Hon har allt hon någonsin kunnat drömma om. Tills allt plötsligt går fruktansvärt fel. Caitlin förfäras när hon upptäcker Caleb med hans ex-fru, Sera, och ber honom att gå innan han får en chans att förklara. Förvirrad och med brustet hjärta vill Caitlin inget annat än krypa ihop och dö. Enda trösten är hennes vargunge, Rose. Caitlin finner också tröst i sina nya omgivningar. Hon har förts till en hemlig ö i Hudsonfloden – Pollepel – till ett elitförbund av tonårsvampyrer, både killar och tjejer och sammanlagt tjugofyra till antalet med henne. Hon

förstår att det här är ett ställe för utstötta, precis som hon själv, får en ny bästa vän, Polly, och inleder sin elitträning i strid för vampyrer. Hon inser att hon till sist funnit en plats som hon kan kalla sitt hem. Men ett stort vampyrkrig tornar upp sig, och hennes bror, Sam, är fortfarande där ute någonstans, kidnappad av Samantha. Även den ondskefulle Kyle, som nu har det mystiska svärdet, är på krigsstigen, fast besluten att föröda New York. Trots att hon nu funnit ett nytt hem, och en ny romans med den mystiske vampyren Blake, så vet Caitlin att hon inte kan dröja länge på ön innan ödet kallar henne igen. Hon är trots att fortfarande den enda, och alla förväntar sig att hon skall finna sin far och det vapen som kan rädda dem alla. Sliten mellan nya vänner och kvardröjande känslor för Caleb måste hon bestämma sig för var hennes verkliga lojaliteter ligger, och om hon är beredd att riskera allt för att försöka finna Caleb igen och ha honom tillbaka i sitt liv... **FÖRRÅDD** är en utmärkt del av serien. Morgan Rice har verkligen kommit med en vinnarserie. Tempot är högt, fyllt av action, kärlek, spänning och intriger. Om du inte läst hennes första två romaner, gör det, och lägg sedan vantarna på **FÖRRÅDD**. **FÖRRÅDD** har bra romantik, en stark handling, massor av action och ett väldigt högt tempo. Rice har lyft hela berättelsen till ett högre plan. Det är så fullt av fantastiska överraskningar att man inte vill lägga ned den innan slutet. Romance Reviews

Содержание

ETT	12
TVÅ	16
TRE	23
FYRA	30
FEM	44
SEX	52
SJU	56
ÅTTA	61
NIO	71
Конец ознакомительного фрагмента.	72

morgan rice

förrådd (bok #3 i the Vampire Journals)

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den #1 bästsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna som innefattar elva böcker (och fler är på väg); den #1 bästsäljande serien THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller som innefattar två böcker (och fler är på väg); och den #1 bästsäljande episka fantasyserien TROLLKARLENS RING, som innefattar femton böcker (och fler är på väg).

Morgan's böcker finns tillgängliga i ljud- och bokformat, och översättningar finns tillgängliga på tyska, franska, italienska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (med fler språk på väg).

Morgan älskar att höra från er, så besök gärna www.morganricebooks.com för att skriva upp er för nyhetsbrevet, få en gratis bok, få gratis presenter, ladda ner appen som är gratis, få de senaste exklusiva nyheterna, lägg till på Facebook och Twitter, och hör av er!

NÅGRA ORD OM THE VAMPIRE JOURNALS

”FÖRRÅD är en jättebra del i den här serien. Morgan Rice har verkligen kommit på en vinnare med den här serien. Den har ett högt tempo, är fylld av action, kärlek, spänning och intriger. Om du inte redan har läst hennes två första romaner, läs dem och skaffa sedan FÖRRÅD. Jag läste böckerna i ordning, men varje bok är också skriven för att kunna läsas individuellt, så även om du inte har läst de första två, skaffa dig FÖRRÅD. Jag är säker på att du också kommer skaffa de första två – de är alla värda att läsa en gång...eller två!”

--*VampireBookSite*

”OMVÄND är en bok i klass med TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en som du kommer vilja fortsätta läsa till den sista sidan! Om du gillar äventyr, kärlek och vampyrer så är denna bok för dig!”

--*VampireBookSite*

”Rice gör ett bra jobb av att dra in dig i berättelsen från början, genom att använda ett fantastisk bildspråk som övergår bara att måla upp en omgivning... Välskriven och extremt snabbläst, är OMVÄND en bra början på en ny vampyrserie som säkerligen kommer bli en succé bland läsare som vill ha en enkel, men ändå underhållande berättelse.”

Böcker av Morgan Rice

THE SORCERER'S RING

A QUEST OF HEROES (Bok #1)

A MARCH OF KINGS (Bok #2)

A FATE OF DRAGONS (Bok #3)

A CRY OF HONOR (Bok #4)

A VOW OF GLORY (Bok #5)

A CHARGE OF VALOR (Bok #6)

A RITE OF SWORDS (Bok #7)

A GRANT OF ARMS (Bok #8)

A SKY OF SPELLS (Bok #9)

A SEA OF SHIELDS (Bok #10)

A REIGN OF STEEL (Bok #11)

A LAND OF FIRE (Bok #12)

A RULE OF QUEENS (Bok #13)

AN OATH OF BROTHERS (Bok #14)

A DREAM OF MORTALS (Bok #15)

THE SURVIVAL TRILOGY

ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Bok #1)

ARENA TWO (Bok #2)

THE VAMPIRE JOURNALS

OMVÄND (Bok #1)

ÄLSKAD (Bok #2)

FÖRRÅDD (Bok #3)

FÖRUTBESTÄMD (Bok #4)

LÄNGTAN (Bok #5)

TROLOVAD (Bok #6)

LOVAD (Bok #7)

FUNNEN (Bok #8)

ÅTERUPPSTÅNDEN (Bok #9)

BEGÄR (Bok #10)

ÖDESBESTÄMD (Bok #11)

Ladda ner böcker av Morgan Rice nu!

THE SORCERER'S RING

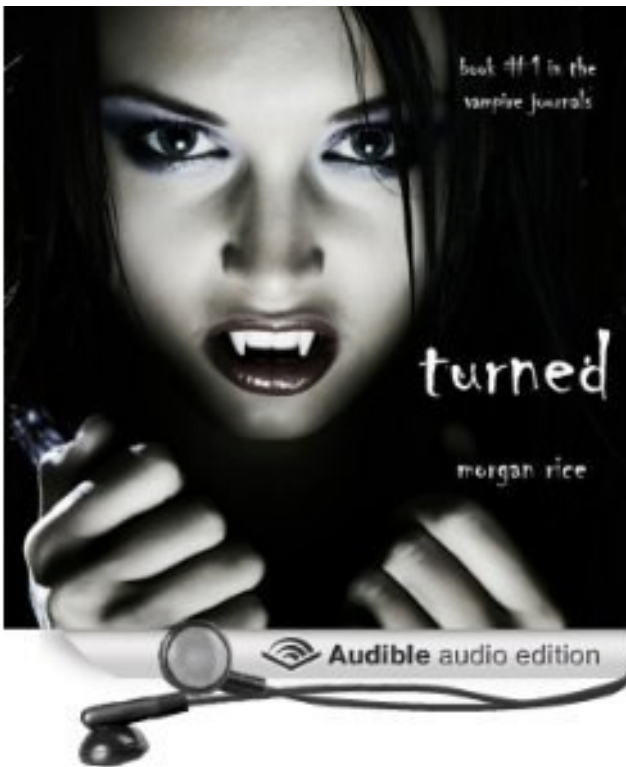

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

**Lyssna på THE VAMPIRE
JOURNALS-serien i ljudbokformat!**

Copyright © 2012 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Förutom vad som tillåts enligt

the U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, distribueras eller överlåtas i någon form eller på något sätt, eller förvaras i någon databas eller informationssystem, utan författarens medgivande.

Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidaresäljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete.

Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet.

FAKTA:

97 kilometer norr om Manhattan finns en liten, obskyr ö i Hudson River på vilken det ligger ett sönderfallet Skottskt slott. Ön är känd som Pollepel och är uppkallad efter en ung flicka som hette Polly, som för hundratals år sedan fastnade på isen över Hudson och hamnade på öns stränder. Legendan säger att hon blev romantiskt räddad av sin älskling och att de gifte sig på ön.

ETT

Pollepel, Hudson River, New York

(Nutid)

“Caitlin?” kom den mjuka rösten. “Caitlin?”

Caitlin Paine hörde rösten, och kämpade för att öppna ögonen. Men de var så tunga; hur mycket hon än försökte kunde hon knappt lyfta ögonlocken. Till slut lyckades hon få upp dem, bara för en kort sekund, för att se var rösten kom ifrån.

Caleb.

Han stod på knä bredvid henne, med hennes hand i sin, oro etsat över hans ansikte.

“Caitlin?” frågade han igen.

Hon försökte hitta hennes hållning, för att lyfta de tjocka näten från hennes huvud. Var var hon? Hon kunde se tillräckligt för att se att rummet var bart, gjort av sten. Det var natt och ett stort fönster släppte in ljuset från fullmånen. Stengolv, stenväggar, ett välvt stentak. Stenen såg slät och antik ut. Var hon i ett medeltida kloster?

Förutom månskenet var det enda ljuset en liten fackla fäst vid den bortersta väggen, och den gav inte särskilt mycket ljus. Det var för mörkt för att se mer.

Hon försökte fokusera på Calebs ansikte, som var så nära, bara decimeter ifrån henne, som såg på henne med hoppfull blick. Hans ögon verkade lysa upp när han kramade om hennes

hand hårdare. Hans händer kändes varma. Hennes var så kalla. Hon kunde inte känna liv i dem.

Trots hennes försök kunde Caitlin inte hålla ögonen öppna en sekund längre. De var bara för tunga. Hon kände sig... *sjuk* var inte rätt ord. Hon kände sig... *tung*. Hon kände sig svävande, som om hon var i limbo, fast mellan två världar. Hon kände sig inte ansluten till sin egen kropp, kände sig inte som en del av jorden längre. Men hon kände sig inte död heller. Hon kände sig som om hon försökte vakna upp från en väldigt, väldigt djup sömn.

Hon kämpade för att minnas. Boston...King's Chapel...svärdet. Och sen...bli knivhuggen. Liggandes där, döende. Med Caleb vid hennes sida. Och sen...hans huggtänder. Som kom närmare.

Caitlin kände en dov, dunkande smärta i sidan av hennes hals. Det måste vara från där hon blev biten. Hon hade bett om det —bönat för det.

Men som hon kände sig nu var hon inte säker på att hon borde ha gjort det. Det kändes inte rätt. Hon kände ett isande, kallt blod rusa genom hennes ådror. Det kändes som om hon dött, men inte tagit nästa steg. Som om hon var fast.

Mer än något annat kände hon smärta. En dov, dunkande smärta i hennes nedre högersida och i hennes mage. Det måste vara från där hon blev knivhuggen.

”Vad du går igenom nu är normalt,” sa Caleb mjukt. ”Var inte rädd. Vi går alla igenom det när vi först vänder. Det kommer bli bättre. Jag lovar dig. Smärtan kommer försvinna.”

Hon ville le, sträcka sig upp och smeka hans ansikte. Ljudet av hans röst gjorde allt i världen perfekt. Det gjorde allt det här värt det. Hon skulle vara med honom för evigt nu, och det gav henne hopp.

Men hon var för trött. Hennes kropp svarade inte på vad hennes hjärna ville. Hon kunde inte förmå hennes läppar att le, och hon kunde inte samla kraft nog att lyfta hennes hand. Hon kunde känna sig själv glida tillbaka till sömns.

Plötsligt växlade hennes tankar igen vilket fick henne att vakna med ett ryck. Svärdet...det låg där, och sedan...stulet. Vem hade det nu?

Och sen mindes hon sin bror, Sam. Medvetlös. Sen, förd iväg av den där vampyren. Vad hände med honom? Var han oskadd?

Och Caleb. Varför var han där? Han borde följa efter svärdet. Stoppa dem. Var han här bara för hennes skull? Offrade han allt för att vara vid hennes sida?

Fråga efter fråga rusade igenom hennes hjärna.

Hon samlade varje uns av styrka och öppnade hennes läppar en liten bit.

”Svärdet,” lyckades hon säga, hennes hals så torr att det gjorde ont att prata. ”Du måste gå...” tillade hon. ”Du måste rädda...”

”Shhh,” sa Caleb. ”Vila bara.”

Hon ville säga mer. Så mycket mer. Hon ville berätta hur mycket hon älskade honom. Hur tacksam hon var. Hur hon hoppades att han aldrig skulle lämna hennes sida.

Men det fick vänta. En ny våg av suddighet sköljde över henne,

och hennes läppar ville inte öppna igen. Trots hennes försök, fann hon sig själv sjunka tillbaka till mörkret, tillbaka till hennes odödliga sömn.

TVÅ

Medan Kyle flög över norra Manhattan kände han sig upprymd som aldrig förut. Bakom honom flög Sergei, hans lydiga soldat, och bakom honom hundratals vampyrer som anslutit sig på vägen. Kyle höll nu det mytomspunna svärdet i sitt bälte, och inget mer behövde sägas. Illasinnade vampyrer längs med hela Östkusten hade redan hört nyheten, och medan Kyle flög över var många klaner ivriga att ansluta sig till honom. De visste att krig var på gång, och Kyles rykte föregick honom. Dessa vinstlystna vampyrer visste att han, var han än var på väg, skulle göra något ont. Och de ville vara med på det.

Kyle kände spänningen av den växande armén bakom sig, och kände ytterligare en höjning av självförtroende när han flög över staden. Sergei hade gjort bra i att ta svärdet och hugga den där tjejen, Caitlin. Kyle hade faktiskt blivit förvånad. Han trodde aldrig att Sergei hade det i sig. Han hade underskattat honom, och som belöning hade han bestämt sig för att låta honom leva, eftersom han insett att han kunde vara en bra sidekick. Han var särskilt imponerad av att Sergei plikttroget gett honom svärdet omedelbart efter att de lämnat King's Chapel. Ja, Sergei visste sin plats. Om han fortsatte så här kanske Kyle till och med kunde uppgradera honom, ge honom en egen liten legion. Kyle hatade det mesta om de flesta, men det han uppskattade var lojalitet.

Särskilt efter vad hans egen grupp, Blacktide-klanen, hade

gjort mot honom. Efter tusentals år av lojalitet hade Rexius, deras högste ledare, drivit Kyle ut som om han vore ingenting, som om hans tusen år av tjänst inte betytt någonting. Allt för ett enda litet misstag. Det var obegripligt.

Kyles plan hade fungerat perfekt. Nu hade han svärdet, och inget—absolut inget—skulle komma i vägen för honom. Krig med mänskligheten, och med de andra vampyrernas, skulle snart vara hans att föra.

Medan Kyle fortsatte downtown, nu över Harlem, flög han närmare marken och använde sin vampyrsyn för att zooma in på detaljerna nedanför. Han log bredare.

Hans spridning av böldpest hade verkligen fungerat. Det var kaos och tumult. De patetiska lilla människorna skyndade åt alla håll, körde deras bilar åt fel håll på enkelriktade vägar, bråkade med varandra, plundrade butiker. Han kunde se att de flesta människorna var täckta av hemska sår från pesten. Han kunde också se liken, redan staplade högt på varandra i nästan varje gatuhörn. Det var Armageddon där nere. Och inget gjorde honom lyckligare.

Det var bara fråga om dagar innan varje människa i staden föll. Då kunde Kyle och hans mannar enkelt utplåna resten av dem. De skulle äta som de aldrig gjort förut. Och sen skulle de förslava resten av den mänskliga rasen.

Det enda lilla hindret som fanns kvar var den Vita Klanen, de patetiska vampyrerna som bara åt djur, som trodde att de var bättre än alla andra. Ja, de skulle försöka. Men de skulle inte bli

någon match för Svärdet. När han var färdig med människorna skulle han utplåna dem också.

Först och främst skulle han ta tillbaka sin plats i sin klan. Och han skulle göra det brutalt. Rexius hade gjort ett allvarligt misstag i att straffa honom, tänkte Kyle medan han sträckte sig upp och kände på de stelrande ärr längs med sidan av hans ansikte, hans hemska öde, hans straff för att han lät Caitlin fly undan. Rexius skulle få betala för vartenda ett av Kyles ärr. Rexius var mäktig, men nu, med Svärdet, var Kyle ännu mäktigare. Kyle skulle inte vila förrän han dödat Rexius själv, och förrän han var förklarad ny högste ledare.

Kyle log brett åt tanken. Högste ledare. Efter alla dessa tusentals år. Det var vad han förtjänat. Det var hans öde.

Kyle och hans mannar flög och flög, över Central Park, över Midtown, över Union Square, över Greenwich Village...till de slutligen nådde City Hall Park.

Kyle steg ned graciöst, landade på fötterna, och en flock av nu hundratals vampyrer landade bakom honom. Kyles armé hade vuxit ofattbart mycket. Vilket sätt att återvända, tänkte han.

Kyle var just på väg att gå mot grindarna till City Hall, för att slå ner dörrarna och börja sitt krig, när han såg något i ögonvrån. Något som besvärade honom.

Kyle använde sin syn för att zooma in över flera kvarter, och se närmare på kaoset framför Brooklyn Bridge. Hundratals bilar var fast i trafiken, upptryckta mot varandra framför bron. Alla ville ut.

Men bron var avspärrad. Flera stridsvagnar och lastbilar från militären blockerad vägen och på dem satt dussintals soldater med maskingevär riktade mot folkmassan. Tydligt var inga människor tillåtna att lämna ön Manhattan. Militären måste ha velat att pesten inte skulle sprida sig. De hade antagligen stängt alla broar och tunnlar.

Å ena sidan var det precis vad Kyle ville: det gjorde det enklare, eftersom alla människor skulle vara fast på Manhattan, och då skulle det vara lättare att döda dem allihop.

Men å andra sidan, nu när han såg det med egna ögon, vände det sig i magen på honom. Han hatade auktoritet—oavsett sort. Och det innefattade militären. Han sympatiserade också med massorna av människor som kämpade för att komma av ön. De stoppades av auktoritetsfigurer. Kyles blodådror brände vid tanken.

Samtidigt fick han en ny idé. Varför inte släppa några människor av från ön? Det skulle ju faktiskt bara tjäna hans syfte. De skulle sprida pesten ytterligare. Först till Brooklyn. Ja, det skulle kunna vara väldigt lägligt.

Plötsligt lyfte Kyle tillbaka upp i luften och flög mot basen på Brooklyn Bridge. Omedelbart följde de hundratals vampyrerna tätt efter honom.

Bra, tänkte han. De var lojala och lydiga, och ställde inga frågor. Det här skulle vara en väldigt bekväm armé.

Kyle landade på en bilhuv vid basen på Brooklyn Bridge, och de hundratals vampyrerna landade på bilarna bakom honom,

med ljudet av deras stövlar klicka när de slog ner.

Biltutor började tjuta. Det verkade som att människorna inte gillade att folk promenerade på deras bilar.

En ny ilska sköljde över Kyle, när han tänkte på otacksamheten hos dessa patetiska människor som tutade när han kommit för att hjälpa dem.

När han stod på huven av en Saab SUV som tutade åt honom stoppade han sig själv. Han var på väg att hoppa ner för att ta hand om militären, men istället vände han sig långsamt om och såg ner genom vindrutan på familjen som stirrade upp på honom.

Det var en typisk preppy familj. I framsätena satt mannen och frun, i fyrtioårsåldern, och bakom dem två barn. Mannen skruvade ner sitt fönster, sträckte sig ut och skakade med näven åt Kyle.

”Försvinn från min huv, för fan!” skrek mannen.

Kyle, som stod på huven, gick ner på ett knä, tog sats och slungade sin näve genom vindrutan. Han tog tag i mannens polokrage och i en rörelse slet honom genom vindrutan. Glas splittrades överallt medan skriken från mannens fru och barn sken upp natten.

Kyle stod på huven, log, lyfte upp mannen och höll honom över sitt huvud.

Mannen kved och grät med huvudet täckt av blod från det krossade glaset.

Kyle tog sats och med ett stort leende kastade mannen som ett pappersflygplan genom luften. Mannen flög flera meter och

landade på någon annan bil. Död, hoppades Kyle.

Kyle gick tillbaka till vad han skulle göra. Han hoppade av bilen och travade mot de enorma stridsvagnarna som blockerade bron. Bakom honom kunde han känna sina hundratals soldater följa efter honom.

När Kyle närmade sig stelnade soldaterna till. Flera höjde sin maskingevär mot honom.

Det var en gräns mot ett område av inga bilar eller personer flera meter från stridsvagnarna som ingen verkade vilja korsa.

Men Kyle passerade glatt gränsen och gick in i det öppna området, rakt upp mot stridsvagnen.

”Stanna!” skrek en soldat genom en megafon. ”Kom INTE längre! Vi KOMMER skjuta!”

Kyle log bredare när han fortsatte gå upp mot stridsvagnen.

”Jag sa STANNA!” skrek soldaten igen. ”Det här är SISTA varningen! Det finns ett utgångsförbud i kraft. Vi har order om att skjuta mot vem som helst på natten.”

Kyle log ännu bredare.

”Jag äger natten,” svarade han.

Kyle fortsatte mot dem, och plötsligt började de skjuta. Dussintals på dussintals soldater fyrade av sina maskingevär mot Kyle och hans mannar.

Kyle kände smärtan av kulor träffa och studsa av honom. En efter en studsade de alla av hans bröst och armar och huvud och ben. Det kändes som regndroppar, fast starkare. Han log åt tanken på dessa patetiska människovapen.

Kyle såg de vettskrämda uttrycken på soldaternas ansikten när de började inse att han var obrydd. De kunde uppenbarligen inte förstå hur han fortfarande kunde gå. Eller hur hans följare kunde det heller.

Men de hade inte tid att reagera. Kyle gick upp till den närmsta stridsvagnen, gick under den, placerade båda händerna under larvfötterna och med övermänsklig kraft lyfte den långt över huvudet. Han gick några meter med stridsvagnen över huvudet och kom till räcket på bron. Flera soldater tappade balansen och ramlade av stridsvagnen medan han gick. Men dussintals andra klamrade sig fast i metallen och försökte hålla sig kvar till varje pris.

Stort misstag.

Kyle tog tre springande steg, höll stridsvagnen tillbaka och slungade den för allt han var värd.

Stridsvagnen flög flera meter genom luften och över räcket.

Den flög över Brooklyn Bridge och rasade ner mot floden. Stridsvagnen tumlade omkring och soldater skrek då de föll av. Till sist slog den emot vattnet med ett massivt plask.

Plötsligt kom trafikstockningen till liv. Utan att tveka tryckte de nervösa New York-borna på gasen och körde genom den nu öppna filen upp på bron. Inom sekunder rusade hundratals bilar ut från Manhattan. Kyle tittade på deras ansikten när de åkte och kunde se att många redan var infekterade med pesten.

Kyle log brett. Det här skulle bli en underbar natt.

TRE

Samantha såg de massiva dubbeldörrarna öppna framför henne, knarrande då de rörde sig, och kände en grop i magen. Hon gick in i hennes ledares kammare följd av flera vampyrvakter. De höll henne inte tillbaka—det vågade de inte—men de följde henne tätt, och budskapet var klart och tydligt. Hon var fortfarande en av dem, men hon var under husarrest, i alla fall tills dess att hon haft det här mötet med Rexius. Han kallade henne som en soldat, men också som en fånge.

Dörrarna stängde med en ett brak bakom henne, och hon såg att den enorma kammaren var full. Hon hade inte sett en uppslutning som den här på flera år. Det var flera hundra vampyrer. Uppenbarligen ville de alla se på, och för att höra nyheten, vad som hade hänt med Svärdet. Hur hon låtit det försvinna.

Mest av allt ville de troligen se henne straffas. De visste att Rexius inte var en förlåtande ledare, och att till och med det minsta misstag krävde bestraffning. En överträdelse på den här skalan skulle kräva ett extra hårt straff.

Samantha visste det. Hon försökte inte fly hennes öde. Hon hade tagit ett uppdrag, och hon hade misslyckats. Hon hade funnit Svärdet, ja, men hon hade också förlorat det. Hon hade låtit Kyle och Sergei stjäla det från under hennes näsa.

Allt skulle ha varit så perfekt. Hon mindes tydligt Svärdet där

det låg på golvet i King's Chapel, bara centimeter ifrån henne, i mittgången. Hon var sekunder från att ta det, från att fullfölja hennes uppdrag, från att bli hjälten i hennes klan.

Och sen var Kyle, och hans hemska sidekick, Sergei, tvungna att komma in, slå ut henne och stjäla det från hennes hand. Det var orättvist. Hur hade hon kunnat förvänta sig det?

Och nu, vad var hon? Skurken. Den som lät Svärdet glida iväg. Den som misslyckats med uppdraget. Oh ja, hon skulle få ett helvete att betala. Det var hon säker på.

Allt hon ville nu var att Sam var oskadd. Han hade blivit utslagen, medvetslös, och hon hade burit honom därifrån, tagit med honom ända hit. Hon hade velat ha honom nära. Hon var inte redo att släppa taget om honom, och hon visste inte var annars hon skulle ta honom. Hon hade smitit in och förvarat honom säkert, under jorden, i en tom kammare i deras klan. Ingen hade sett henne, i alla fall inte vad hon visste. Han skulle vara säker där inne, borta från alla dessa vampyrers nyfikna ögon. Hon skulle inställa sig hos Rexius, ta sitt straff, och efteråt skulle hon vänta till soluppgången, när alla sov, och hon skulle rymma tillsammans med Sam.

Hon kunde så klart inte bara rymma. Först skulle hon vara tvungen att rapportera tillbaka, för att ta sitt straff, annars skulle klanen jaga henne och hon skulle vara på flykt för resten av sitt liv. Så fort hon fått sitt straff skulle ingen följa efter henne. Då kunde hon ta Sam, och de kunde fly långt bort härifrån, och slå sig ner någon annanstans. Bara dem två.

Hon hade inte förväntat sig att han, Sam, skulle få henne att känna som hon gjorde. När hon nu tänkte på prioriteringar tänkte hon på honom först. Hon ville vara med honom. Hon *behövde* vara med honom. Hur galet det än lät, till och med för henne själv, kunde hon faktiskt inte längre se ett liv utan honom. Hon var förbannad på sig själv. Hon förstod inte hur hon hade låtit det gå så långt. En förälskelse med en tonårskille. Och dessutom, en människa. Hon hatade sig själv för det. Men det var så det var. Det var ingen idé att försöka ändra på hur hon kände.

Tanken på det gav henne styrka när hon långsamt närmade sig Rexius tron och förberedde sig för sin dom. Hon skulle få känna på obeskrivlig smärta, det visste hon, men tanken på Sam skulle hålla henne stark genom det. Hon skulle ha något att återvända till. Och Sam skulle vara skyddad, skonad från allt det här. Det gjorde allt uthärdligt.

Men skulle han älska henne efter att hon fått sitt straff? Om hon kände Rexius rätt skulle han spara Ioricsyran för henne, och ärra hennes ansikte så mycket han kunde. Hon skulle kunna förlora det bästa med hennes utseende. Skulle Sam fortfarande älska henne? Hon hoppades på det.

Kammaren hyschades ner då hundratals vampyrer trängde sig närmare, ivriga att se vad som skulle hända härnäst. Samantha tog flera steg närmare Rexius, gick ner på knä och bugade inför honom.

Rexius, bara några få meter ifrån henne, stirrade ner från sin tron, med allvarsamma, isande blå ögon som trängde rakt igenom

henne. Det kändes som flera minuter som han stirrade på henne, även om Samantha visste att det förmodligen bara var några sekunder. Hon höll huvudet böjt. Hon visste bättre än att möta hans blick.

”Så,” började Rexius, hans skrovliga röst skar genom luften, ”det är så dags att komma hem och betala för sina misstag.”

Han studerade Samantha i flera minuter. Hon visste bättre än att försöka förklara sig. Hon fortsatte bara hålla huvudet böjt.

”Jag skickade dig på ett väldigt enkelt uppdrag,” fortsatte han. ”Efter Kyles misslyckanden behövde jag någon jag kunde lita på. Min mest värdefulla soldat. Du hade aldrig svikit mig, inte på flera tusen år,” sa han, medan han stirrade på henne. ”Men den här gången, detta enkla uppdrag har du på något sätt misslyckats med. Och det fullständigt.

Samantha böjde huvudet igen.

”Så. Berätta exakt vad som hände med Svärdet. Var är det någonstans?”

”Mästare,” började hon långsamt, ”Jag spårade flickan. Caitlin. Och Caleb. Jag hittade dem båda två. Och jag hittade Svärdet. Jag lyckades till och med få Caitlin att släppa det. Det låg på golvet, bara någon meter ifrån mig. Inom bara några sekunder skulle det säkerligen ha varit i min hand så jag kunde ta det tillbaka till dig.”

Samantha svalde.

Jag hade inte kunnat förutse vad som hände sen. Jag överraskades, attackerades av Kyle—”

Ett högt mumlande bröt ut bland vampyrerna.

”Innan jag kunde ta Svärdet,” fortsatte hon, ”hade Kyle redan tagit det. Han flydde från kyrkan, och det fanns inget jag kunde göra. Jag försökte hitta honom, men han var redan borta. Han har nu Svärdet.”

Ett ännu högre sorl spred sig genom rummet. Oron i rummet var uppenbar.

”TYSTNAD!” skrek en röst.

Långsamt tystnade sorlet.

”Så,” började Rexius, ”efter allt det lät du Kyle ta Svärdet. Du praktiskt taget gav det till honom.

Samantha visste bättre, men hon kunde inte behärska sig. Hon var *tvungen* att försvara sig. ”Mästare, det fanns inget jag kunde göra—”

Rex avbröt henne bara genom att skaka på huvudet. Hon bävade för den gesten. Det betydde att något dåligt skulle hända härnäst.

”Tack vare dig måste jag nu förbereda mig för två krig. Detta patetiska krig med människorna, och nu ett krig med Kyle.”

En tung tystnad la sig som en filt över rummet, och Samantha kände sitt straff komma närmre. Hon var redo att ta det. Hon höll hårt i bilden av Sam i hennes tankar, och det faktum att de inte kunde döda henne helt. De skulle aldrig göra det. Det skulle bli ett liv efter det här, något sorts liv, och Sam skulle vara där.

”Jag har ett väldigt särskilt straff sparat för dig,” sa Rexius långsamt medan han bröt ut i ett flin.

Samantha hörde dubbeldörrarna öppna bakom henne, och hon vände sig om för att se.

Hennes hjärta sjönk.

Där, med kedjor vid fötter och händer, och två vampyrer som släpade in honom, var Sam.

De hade hittat honom.

Han hade fått munkavle, och hur mycket han än vred sig och försökte skrika så kunde han inte. Hans ögon var stora av chock och rädsla. De släpade honom till sidan av rummet, med skramlande kedjor, och höll honom stadigt för att tvinga honom att se.

”Det verkar som att du inte bara förlorat Svärdet, utan även fattat tycke för en människa, trots varenda regel vår ras har,” sa Rexius. ”Ditt straff, Samantha, kommer bli att se det som du håller mest kärt lida. Jag känner att det som du håller mest kärt inte är du själv. Det är den här pojken. Denna patetiska, lilla människopojke. Nåja,” sa han, lutandes närmre, med ett leende. ”Då är det så du ska bli straffad. Vi ska låta den här pojken känna på fruktansvärd smärta.”

Samanthas hjärta dunkade i bröstet. Det här var något hon inte hade förutsett, och något hon inte kunde låta ske. Inte till något pris.

Hon tog sats och hoppade mot vampyrerna som höll i Sam. Hon lyckades nå en och sparkade honom hårt i bröstet. Han flög baklänges.

Men innan hon kunde attackera den andra var flera vampyrer

på henne och höll fast henne. Hon kämpade med all sin kraft, men de var för många, och hon kunde inte matcha deras styrka på en och samma gång.

Hon såg hjälplöst på när flera vampyrer släpade Sam mot mitten av rummet. De ställde honom på platsen—samma plats som de som ska gå igenom behandling med Ioricsyran placeras på. På en vampyr var det obeskrivligt smärtsamt. Det gav ärr för livet.

Men för en människa skulle smärtan vara omätbar och straffet betydde en säker död. De förde honom mot hans avrättning. Och de tvingade henne att se på.

Rexius log ännu bredare då Sam kedjades fast vid platsen. När Rexius nickade slet en av skötarna tejpen från hans mun.

Sam såg genast mot Samantha med skräck i ögonen.

”Samantha!” ropade han. ”Snälla! Rädda mig!”

Samantha visste inte vad hon skulle göra och hon började gråta. Det fanns ingenting, absolut ingenting som hon kunde göra.

Sex vampyrer rullade fram en stor järnkittel fastspänd vid toppen av en stege, med något bubblande och fräsande inuti. De placerade den rakt ovanför Sams huvud.

Sam såg upp mot den.

Och det sista han såg var den bubblande och fräsande vätskan lämna kitteln och falla rakt mot hans ansikte.

FYRA

Caitlin sprang. Blomsterängen sträckte sig ända upp till hennes midja och när hon sprang skar hon en gång rakt igenom den. Den blodröda solen satt som en jättelik boll vid horisonten.

Med ryggen mot solen, på horisonten, stod hennes far. Eller i alla fall, hans siluett. Hans ansiktsdrag var oigenkännliga, men hon visste att det var han.

När Caitlin sprang och sprang, desperat för att äntligen se honom, för att krama om honom, sjönk solen hastigt, alldeles för hastigt. Allt hände för snabbt, och inom några sekunder hade solen försvunnit helt och hållet.

Hon insåg att hon sprang genom ängen i mitten av natten. Hennes far var fortfarande där, väntande. Hon kände som att han ville att hon skulle springa snabbare, att han ville krama om henne. Men hennes ben ville inte springa snabbare, och hur mycket hon än försökte verkade han bara försvinna längre bort.

Plötsligt steg månen över horisonten—en stor, blodröd måne som täckte hela himlen. Caitlin kunde se alla detaljer på den, kullarna och kratrarna. Den var kristallklar. Hennes far stod, med sin siluett mot den, och när hon försökte springa ännu snabbare verkade det som att hon sprang mot månen.

Men det gick inte. Plötsligt rörde sig hennes ben inte alls. Hon tittade ner och såg att blommorna hade lindat sig runt hennes anklar och ben, och de förvandlades till slingerväxter. De var så

tjocka och starka att hon snart inte kunde röra sig alls.

Hon kunde se en stor orm komma över ängen och mot henne. Hon försökte kämpa sig loss men hon var hjälplös. Det enda hon kunde göra var att se på då den närmade sig. När den var nära nog hoppade den upp i luften mot hennes hals. Hon vände sig och skrek och kände de långa huggtänderna borra sig in i halsen. Smärtan var fruktansvärd.

Caitlin vaknade med ett ryck. Hon satt rakt upp i sängen och andades hårt. Hon rörde vid halsen och kände de två hårdnande ärrer. För en sekund trodde hon att hennes dröm var verklighet och såg sig om efter ormen. Det fanns ingen orm.

Hon gned sig om halsen. Såren gjorde fortfarande ont, men inte lika ont som det hade gjort i drömmen. Hon andades djupt.

Caitlin var genomdränkt i kallt svett och hennes hjärta dunkade fortfarande. Hon torkade av ansiktet och tinningarna och kunde känna hennes kalla, blöta hår klibba sig fast. Hur länge sen var det hon badade? Tvättade håret? Hon kunde inte minnas. Hur länge hade hon legat här? Och var var hon egentligen?

Caitlin såg sig omkring i rummet. Det var samma plats som hon mindes från förut—var det från en dröm eller hade hon vaknat här någon gång tidigare? Rummet var helt och hållet gjort av sten och hade ett högt, välvt fönster som hon kunde se natthimlen genom och den enorma fullmånen med sitt ljus sipprande in.

Hon satt på sängkanten och gnuggade hennes panna för att försöka minnas. Hon kände en ohygglig smärta i sidan av

kroppen. Hon sträckte sig ner och kände skorpan från ett sår. Hon försökte minnas hur hon fått det. Hade någon attackerat henne?

Caitlin tänkte efter, och sakta men säkert började detaljerna komma tillbaka till henne. Boston. Frihetsspåret. King's Chapel. Svärdet. Sen... bli attackerad. Sen...

Caleb. Han hade varit där, sett ner på henne. Hon hade känt sin värld glida iväg, och hon hade bett honom. *Omvänd mig*, hade hon bett.

Caitlin höjde händerna och kände de två märkena på halsen, och hon visste att han hade lyssnat på henne.

Det förklarade allt. Caitlin ryckte till vid insikten. Hon hade blivit omvänd. Hon hade förts någonstans, antagligen för att återhämta sig, och antagligen under Calebs vakande öga. Hon prövade sina armar och ben, vred på nacken, testade sin kropp...

Hon kände sig annorlunda, så mycket var säkert. Hon var inte sig själv längre. Kraften som pulserade genom henne kändes obegränsad. Ett begär att springa, att slå igenom väggar, att hoppa upp i luften. Hon kände något annat också: två små utbuktningar på ryggen, bakom skulderbladen. Våldigt små, men hon visste att de var där. Vingar. Hon visste, hon kunde känna, att om hon ville flyga, då skulle de öppna sig för henne.

Caitlin kände sig berusad av den nyfunna styrkan. Hon ville desperat testa den. Hon kände sig så instängd—hon hade ingen aning hur länge hon hade varit här—och hon ville se hur detta nya liv kunde bli. Hon kände också något annat som var nytt: en känsla av vårdslöshet. En känsla av att hon inte kunde dö. Att hon

kunde göra dumma misstag, att hon hade ett oändligt antal liv att spela med. Hon ville göra allt ända till bristningsgränsen.

Caitlin vände sig om och såg ut genom fönstret, på natthimlen. Fönstret var format som ett stort valv, utan glas, och var helt öppet för väder och vind. Det var som något man skulle kunna se i ett medeltida kloster.

Den gamla Caitlin, människan, skulle ha tvekat, tänkt efter, tvivlat på sig själv. Men den återfödda Caitlin kände ingen tvekan. Sekunden efter att hon tänkt tanken tog hon fart mot fönstret.

Med bara några få rörelser hoppade hon upp mot fönsterbrädan och dök ut i natten.

Någon del av henne, någon instinkt, sa att så fort hon var i luften skulle hennes vingar skjuta ut. Om hon hade fel skulle hon falla handlöst flera meter ner mot marken. Men den återfödda Caitlin kände att hon aldrig kunde ha fel.

Och hon hade inte fel. När hon flög ut i natten sköt hennes vingar ut bakom hennes skulderblad och hon kunde känna ruset av att flyga, och glida genom luften. Hon var förtjust av att se hur långt hennes vingar bredde ut sig och av att känna den friska nattluften skölja över hennes ansikte, hår och kropp. Det var natt, men månen var full och så stor att den lyste upp som om det vore dag.

Caitlin tittade ner från en fågels perspektiv. Hon hade anat vatten och hon hade haft rätt. Hon var på en ö. Runtomkring henne kunde hon se en enorm och vacker flod vars vatten låg

lugnt och stilla, upplyst av månskenet. Det var den bredaste floden hon någonsin sett. Och där, i mitten av den, låg en liten ö där hon hade sovit. En liten ö, bara några få hektar, som på ena sidan höll ett halvt sönderfallet Skotskt slott. Resten av ön var helt uppslukad av en tät skog.

När Caitlin flög genom luften, upp och ner på vindströmmarna, vridande och vändande och dykande, cirklade hon runt ön en gång till. Slottet var stort och magnifikt. Vissa delar var sönderfallna, men andra, de delar som var gömda innanför väggarna, var helt intakta. Det fanns innergårdar, yttergårdar, vallar, torn, spiraltrappor och många, många parker. Det var stort nog för en liten armé.

När hon dök såg hon att insidan av slottet var upplyst av facklor och personer rörde sig omkring. Vampyrer? Hennes sinnen sa henne att de var vampyrer. Hennes egen sort. De gick omkring, pratade med varandra. Vissa tränade, fäktade eller spelade spel. Ön surrade av aktivitet. Vilka var dem? Varför var hon här? Hade de tagit hit henne?

Caitlin slutförde sin cirkel och såg rummet hon hade hoppat från. Hon hade varit i toppen av det högsta tornet som stod vid en vall och en vid, öppen terrass. På den stod en ensam vampyr. Caitlin behövde inte flyga närmare för att se vem det var. Hon visste redan, hon kunde känna det i hjärtat och i själen. Hans blod forsade i henne och hon älskade honom med hela sitt hjärta. Och nu när han omvänt henne älskade hon honom med något som var mer än kärlek. Hon visste, till och med från så långt bort, att den

ensamma figuren som gick utanför hennes rum var Caleb.

Hennes hjärta svävade när hon såg honom. Han var där. Han var verkligen där. Han stod där och väntade, precis utanför hennes rum. Han måste ha väntat på att hon ska återhämta sig. Hela den här tiden.

Vem visste hur mycket tid som hade passerat? Han hade aldrig lämnat hennes sida. Inte ens för allt som hade hänt, inte allt som var på gång. Hon älskade honom mer än hon hade ord för. Och nu skulle de vara tillsammans för evigt.

Han stod där, lutande över vallarna och tittade ner mot floden. Han såg både orolig och ledsen ut.

Caitlin dök rakt mot honom med hopp om att hon skulle överraska honom, att hon skulle imponera honom med hennes nyfunna färdighet.

Caleb tittade shockat upp och hans ansikte lyste upp av lycka. Men när Caitlin kom närmare för att landa hände något. Hon förlorade balansen och koordinationen. Det kändes som att hon närmade sig för snabbt och hon hade inte tid att korrigera. När hon närmade sig vallen skrapade hon knät mot stenen och landade hårt mot stengolvet.

”Caitlin!” utbrast Caleb, som sprang till henne.

Caitlin låg mot den hårda stenen och kände en ny värkande smärta skjuta upp från hennes ben. Hon var helt okej. Hade hon varit den gamla Caitlin, en vanlig människa, hade hon brutit flera ben. Men hon visste att den nya Caitlin skulle återhämta sig snabbt, förmodligen inom några minuter.

Men hon var generad. Hon hade velat överraska och imponera på Caleb. Nu såg hon mer ut som en idiot.

”Caitlin?” frågade han igen, medan han stod på knä bredvid henne och la en hand på hennes axel. ”Är du okej?”

Hon såg på honom med ett fåraktigt leende.

”Vilket sätt att imponera på dig,” sa hon, och kände sig dum.

Han lät sin hand känna längs hennes ben, efter någon skada.

”Jag är inte människa längre,” snäste hon. ”Du behöver inte oroa dig för mig.”

Hon ångrade direkt vad hon sagt, och hennes tonfall. Det hade låtit som en anklagelse, nästan som att hon ångrat att hon blivit omvänd. Och hon hade inte menat ha ett så hårt tonfall. Det var snarare det motsatta, hon älskade när han rörde henne, älskade att han fortfarande var så beskyddande. Hon hade velat tacka honom, säga allt och lite till, men som vanligt hade hon klantat till det och sagt helt fel sak vid fel tillfälle.

Vilket hemskt första intryck som nya Caitlin. Hon kunde fortfarande inte hålla käften. Uppenbarligen fanns det vissa saker som aldrig förändrades, inte ens med odödlighet.

Hon satte sig upp, och var på väg att lägga hennes hand på hans axel för att be om ursäkt, när hon plötsligt hörde ett pipigt ljud och kände ett lurvigt moln lägga sig över ansiktet. Hon lutade sig tillbaka och insåg vad det var.

Rose. Hennes vargvalp skuttade upp i hennes famn. Rose kved av upphetsning och slickade Caitlin över hela hennes ansikte. Caitlin kunde inte annat än att skratta. Hon kramade Rose och

drog henne tillbaka för att se på henne.

Hon var fortfarande en valp, men hon hade redan växt och var större än vad Caitlin mindes. Caitlin tänkte tillbaka till när hon senast såg Rose, i King's Chapel, då hon låg på golvet och blödde efter att Samantha skjutit henne. Hon hade varit helt säker på att Rose var död.

”Hon klarade sig,” sa Caleb, som om han läste hennes tankar, som han alltid gjorde. ”Hon är tuff. Som sin mamma,” la han till med ett leende.

Caleb måste ha vakat över dem båda två under hela den här tiden.

”Hur länge har jag varit borta?” frågade Caitlin.

”En vecka,” sa Caleb.

En vecka, tänkte Caitlin. Otroligt.

Det kändes som att hon varit borta i flera år. Det kändes som att hon dött och återuppstått, men i en helt ny form. Det kändes som att hon blivit tvättad ren, som att hon började leva på nytt på ett helt oskrivet blad.

Men när hon mindes allt som var på väg att hända insåg hon att en vecka också var en evighet. De hade stulit Svärdet. Och hennes bror, Sam, var kidnappad. En hel vecka hade gått. Varför hade inte Caleb följt efter dem? Varenda minut räknades.

Caleb ställde sig upp, och det gjorde Caitlin också. Hon stod mitt emot honom och såg upp i hans ögon. Hennes hjärta började dunka. Hon visste inte vad hon skulle göra. Vad var standardprotokollet, rätt sak att göra, nu när båda var vampyrer?

Nu när han var den som omvänt henne? Var de tillsammans? Älskade han henne like mycket nu när de var av samma sort? Nu när de skulle vara tillsammans för alltid?

Hon kände sig mer nervös, som om det var mer som stod på spel nu än någonsin förut.

Hon sträckte sig upp och la en lätt hand på hans kind.

Han såg ner i hennes ögon, och hans ögon sken i månljuset.

”Tack,” sa hon, mjukt.

Hon hade velat säga, *Jag älskar dig*, men det hade inte låtit rätt. Hon hade velat fråga: *Kommer du vara med mig för alltid? Älskar du mig fortfarande?*

Men trots allt, trots all hennes nyfunna kraft, hade hon inte mod nog att säga det. Hon hade åtminstone kunnat säga, *Tack för att du räddade mig*, eller, *Tack för att du vakade över mig*, eller *Tack för att du var här*. Hon visste hur mycket han gett för att vara här, hur mycket han offrat. Men allt hon lyckades åstadkomma var, *Tack*.

Han log långsamt, sträckte en hand mot hennes ansikte och drog varsamt håret från hennes ansikte och la det bakom örat. Sen smekte han med baksidan av hans mjuka hand över hennes ansikte, och studerade henne.

Hon undrade vad han tänkte på. Skulle han uttrycka hans eviga kärlek för henne? Skulle han kyssa henne?

Hon kände att han var på väg att göra det, och plötsligt blev hon nervös. Nervös för hur deras nya liv skulle bli. Nervös för vad som skulle hända om det inte fungerade. Så istället för att

njuta av ögonblicket var hon tvungen att förstöra det, och öppna sin stora käft när allt hon egentligen ville var att hålla den stängd.

”Vad hände med Svärdet?” frågade hon?

Hans ansiktsuttryck förändrades helt. Det gick från att utstråla kärlek och passion, till oro. Hon såg det hända direkt, som ett mörkt moln som svävade in över en sommarhimmel.

Han vände sig om och tog flera steg mot kanten på stenvallarna, med ryggen mot henne, och såg ut mot floden.

Du är en sån idiot, tänkte hon för sig själv. Varför var du tvungen att säga något? Varför kunde du inte bara låta han kyssa dig?

Hon brydde sig om Svärdet, så mycket var sant, men inte i närheten av hur mycket hon brydde sig om honom. Om *dem*, som ett par. Men hon hade förstört tillfället.

”Tyvärr så är Svärdet borta,” sa Caleb mjukt, med ryggen mot henne, och såg ut. ”Det stals från oss. Av Samanta, och sen av Kyle. De överraskade oss. Jag hade inte förutsett att de skulle vara där. Det borde jag ha gjort.”

Caitlin gick mot honom, ställde sig vid hans sida och la en hand på hans axel. Hon hoppades att hon kunde ändra stämningen igen.

”Är ditt folk okej?” frågade hon.

Han vände sig och såg mot henne, ännu mer besvärad än förut.

”Nej,” sa han bestämt. ”Min klan är i allvarlig fara. Och varje minut som jag är borta växer sig faran större.”

Caitlin tänkte efter.

”Så varför har du inte gått till dem?” frågade hon.

Men hon visste redan svaret, innan han ens sagt det.

”Jag kunde inte lämna dig,” sa han. ”Jag var tvungen att se att du var okej.”

Var det allt? Tänkte Caitlin. Brydde han sig bara om att se till att hon var okej? Och så fort hon var bättre skulle han bara lämna?

Å ena sidan kände Caitlin kärlek för honom svalla upp inom sig, när hon förstod vad han offrat. Men å andra sidan undrade hon om han bara brydde sig om att hon var okej rent fysiskt? Inte om dem som par?

”Så...” började Caitlin, ”nu när du sett att jag är okej...ska du bara gå?”

Det kom ut för hårt. Vad var fel på henne? Varför kunde hon inte vara snällare, mjukare, som han varit? Det var definitivt inte hennes mening. Det kom bara ut helt fel. Egentligen hade hon velat säga, *Snälla, lämna mig aldrig.*

”Caitlin,” började han mjukt, ”Jag vill att du ska förstå. Min familj, mitt folk, min klan—de är i allvarlig fara. Svärdet är där ute, och det är i fel händer. Jag måste återvända till dem. Jag måste rädda dem. Egentligen borde jag ha lämnat för en vecka sen...och nu när jag ser att du är okej...det är inte så att jag *vill* lämna dig. Det är att jag måste rädda min familj,” sa han mjukt.

”Jag skulle kunna komma med dig,” svarade Caitlin hoppfullt. ”Jag skulle kunna hjälpa till.”

”Du är inte helt återhämtad än,” sa han. ”Den

kraschlandningen var ingen olycka. Det tar vilken vampyr som helst tid att helt och hållet vänja sig vid de nya krafterna. Och i ditt fall, du skadades allvarligt av Svärdet. Det kan ta dagar, eller veckor, att läka. Om du följde med skulle du kunna göra illa dig själv. Slagfältet är ingen plats för dig just nu. De kommer träna dig här. Det är därför jag tog med dig hit.”

Caleb vände sig om och ledde henne över terrassen och såg ner mot innergården.

Långt där nedanför, upplysta av ljuset från facklor, var dussintals vampyrer som slogs, boxades och brottades med varandra.

”På den här lilla ön är en av de bästa klanerna som finns,” sa Caleb. ”De har gått med på att ta in dig. De kommer lära dig. De kommer träna dig. De kommer göra dig starkare. Och sen, när dina krafter har utvecklats helt, och du har läkt, då skulle det vara en ära att slåss bredvid dig. Tills dess kan jag inte låta dig följa med. Kriget jag är på väg mot är väldigt farligt. Till och med för en vampyr.”

Caitlin rynkade på ögonbrynen. Hon hade varit rädd för att han skulle säga något sådant.

”Men tänk om du inte kommer tillbaka?” frågade hon.

”Om jag lever, kommer jag tillbaka till dig. Jag lovar.”

”Men om du inte lever? Frågade Caitlin, nästan för rädd att ens säga orden.

Caleb vände sig om och såg ut mot horisonten, och andades tungt. Han stirrade mot molnen och sa inte ett ord.

Nu var Caitlins chans. Hon ville desperat ändra samtalsämne. Han hade bestämt sig för att lämna, hon kunde se det, och inget skulle stoppa honom. Och det var uppenbart att han inte skulle ta henne med sig. Hon kände en våg av utmattning och hon visste att han hade rätt: hon var inte redo för att slåss. Hon behövde läka.

Hon ville inte slösa mer tid på att försöka stoppa honom. Och hon ville inte prata mer om vampyrer, krig eller svärd. Hon ville använda den värdefulla tid de hade kvar att prata om dem. Caitlin och Caleb. Dem som ett par. Deras framtid. Deras kärlek för varandra. Deras hängivenhet till varandra. Var stod de egentligen?

Än viktigare, hon insåg att ända sedan hon träffade honom för första gången, hade hon tagit honom för givet. Hon hade aldrig stannat upp och tittat in i hans ögon för att säga hur starkt hon egentligen kände för honom. Hon var kvinna nu, och det var dags att hon betedde sig moget, som en kvinna. För att berätta för honom hur hon egentligen kände för honom. Han behövde veta. Kanske kände han det på sig, hur mycket hon älskade honom, men hon hade aldrig faktiskt sagt det. *Caleb, jag älskar dig. Jag har älskat dig sedan första gången jag såg dig. Jag kommer alltid att älska dig.*

Caitlins hjärta dunkade och hon var mer skräckslagen för detta än vad hon varit för något annat. Skakande sträckte hon sin hand mot hans ansikte och la den lätt mot hans kind.

Han vände sig långsamt mot henne.

Hon var äntligen redo att berätta sina känslor för honom.

Men när hon försökte fastnade orden i halsen.

På samma gång såg han plötsligt på henne med oro i blicken, och han öppnade munnen för att säga något.

”Caitlin, det är något jag måste berätta för dig—” började han.

Men han fick inte avsluta meningen.

Plötsligt hördes en dörr öppna, och Caitlin kunde känna att de inte längre var ensamma.

De vände sig båda om för att se vem det var.

Det var en person. En vampyr. En vacker, fantastisk varelse, längre, smalare och bättre byggd än Caitlin. Med långt, svallande rätt hår och lysande gröna ögon.

När Caitlin insåg vem det var sjönk hennes hjärta.

Nej. Det kunde inte vara.

Det var hon. Sera. Calebs exfru.

Caitlin hade bara kort träffat henne en gång förut, vid klostren. Men hon hade inte glömt henne.

Sera gick mot dem med samma elegans som en varelse som gått på jorden i flera tusen år. Självsäkert. Utan att sakta ner, och utan att ta blicken från Caitlin, gick hon och ställde sig bredvid Caleb.

Hon sträckte upp en vacker, blek hand och la den långsamt runt Calebs axel. Hon såg ner på Caitlin med totalt förakt.

”Caleb?” sa hon mjukt, med ett ondskefullt leende på hennes läppar. ”Berättade du inte om oss?”

Och med de få orden kändes det som att Caitlin fått en kniv genom hjärtat.

FEM

Samantha såg med fasa på när kitteln tippade mot Sams ansikte. Hon kämpade för allt hon var värd, men hon kunde inte bryta sig loss från hennes tillfångatagare. Hon var hjälplös. Hon var tvungen att helt enkelt stå där och se på när personen hon kommit att älska förgördes.

När vätskan sköljde över honom förberedde sig Samantha på att höra de fasansfulla skriken som oftast hördes när någon östes med Ioricsyra.

Men när Sam försvann helt i vattenfallet av syra hördes det konstigt nog inte ett enda ljud.

Hade det dödat honom så snabbt att han inte ens haft möjlighet att skrika? När vätskan helt runnit över honom syntes Sam igen.

Och Samantha var chockad. Precis som alla andra vampyrer i rummet.

Han var helt okej. Han blinkade och såg sig omkring, uppenbarligen utan någon som helst smärta. Han såg till och med lite trotsig ut.

Det var otroligt. Samantha hade aldrig sett något liknande—aldrig sett någon, varken vampyr eller människa, som var immun mot syran. Ingen, förutom en person. Nu mindes hon. Caitlin. Hans syster. Hon hade också varit immun. Vad kunde det betyda? Var det för att de var genetiskt bundna till varandra? Hon tänkte tillbaka till hans klocka, och graveringen på den. *Rosen*

och Törnen. Kunde dynastin vara delad mellan dem? Kunde det vara så att hon inte var Den Utvalda?

Kunde det vara så att *han* var det?

Caitlin var några år äldre än Sam och kanske hade hon visat tecken på mognad tidigare än han gjort. Kanske, om de hade väntat några år, hade Sam också visat tecken på att förvandlas till ett halvblod.

Oavsett anledning så var han immun. Vilket gjorde honom väldigt, väldigt mäktig. Och en stor fara för hennes klan.

Samantha såg sig omkring, och bland de hundratals vampyrerna hördes inte ett ljud. Alla bara stirrade, i chock.

Sam såg förbannad ut. Han drog kedjorna och sträckte sig upp för att torka vätskan från ansiktet. Han ryckte i kedjorna men kunde inte komma loss.

”Kan någon släppa loss mig från den här skiten?” skrek han.

Och sen hände det.

Plötsligt hördes ett ljudligt brak från dörren.

Samantha snurrade runt och såg de stora dubbeldörrarna falla ner.

Hon kunde inte tro det. Där stod Kyle, med halva ansiktet vanställt och Sergei vid sin sida, och hundratals legosoldatvampyrer bakom honom.

Och det var inte nog. Kyle hade det. Han höll det högt. Svärdet.

Kyle gav ut ett fasansfullt skrik och tog fart med huvudet före rakt in mot rummet. Hans anhängare följde efter skrikande. Och

hela rummet bröt ut i kaos.

Det var vampyr mot vampyr och Kyle och hans armé attackerade alla de kunde se. Men Blacktideklanen hade varit i krig i flera tusen år och skulle inte ge upp så lätt. Rexius vampyrer slog tillbaka med samma beslutsamhet.

Det var ett slagfält, hand mot hand, vampyr mot vampyr. Ingen gav vika, inte en centimeter.

Men Kyle tog sig igenom på ett otroligt sätt. Han höll Svärdet högt, med båda händerna, och svingade det åt alla håll. Vart han än gick föll vampyrer. Armar, ben, huvuden... Kyle var en enmansarmé. Han högg en väg genom klungan av vampyrer, och mördade varenda en.

Samantha var chockad. Under hennes tusen år hade hon aldrig sett en vampyr bli mördad, alltså, helt och hållet dödad. Hon hade aldrig tänkt på en vampyr som bräcklig. Det här Svärdet var skräckinjagande. Och väldigt, väldigt dödligt.

Samantha väntade inte längre. När en vampyr tog fart mot henne, skrikande med hans vassa, blodiga tänder riktade rakt mot hennes ansikte, duckade hon snabbt och lät honom flyga över henne. Sen sprintade hon iväg.

Hon sprang igenom rummet, rakt mot Sam.

Precis i tid. En ondsint vampyr hade samma tanke och störtade mot den kedjade, vettskrämde pojken. Han hoppade rakt mot Sam med tänderna riktade mot hans hals. Han var som ett lamm fastkedjat i ett rum fullt av lejon.

Samantha nådde fram precis i tid. Hon hoppade så att hon

kolliderade med honom i luften och slog honom mot golvet. Innan han kunde ta sig upp gav hon honom en knytnäve som slog honom medvetslös.

Hon tog sig upp på fötter och slet i Sams kedjor. När hon lyckades få loss honom såg han sig omkring och kunde inte tro hans ögon, som om det han såg var någon sorts mardröm som kommit till liv.

”Samantha,” sa han, ”vad fan är det som händer—”

”Inte nu,” sa Samantha, medan hon drog av honom kedjorna, tog tag i hans arm och ledde honom genom kaoset. Hon var på väg mot utgången.

När de sprang kom en annan vampyr mot dem med tänderna framme.

Samantha knuffade Sam mot marken, och duckade så att vampyren flög rakt över deras huvuden.

Hon kom snabbt upp på fötter igen, drog upp Sam och så sprang de genom rummet. De lyckades ducka och slingra sig, medan hon ledde dem igenom allt. Hon visste att om de bara kunde nå fram till dörren skulle det finnas en korridor som ledde till en trappa som tog dem ned till gatan. När de väl var ute kunde hon ta dem långt, långt därifrån.

I allt kaos märkte ingen att de sprang. Hon var nästan framme vid dörren, bara någon meter ifrån.

Och då, just när hon var på väg att klara sig ut, kom ett tryck mot ryggen och hon kände att hon föll ner mot golvet. Hon hade blivit påhoppad bakifrån.

Hon vände sig om för att se vem det var. Sergei. Den avskyvärda lilla ryssen, tillika Kyles sidekick. Den som stulit Svärdet från hennes hand.

Han flinade mot henne, ett grymt, ondskefullt flin, och hon hatade honom mer än hon någonsin gjort förut.

Sam visade inga tecken på rädsla. Fortfarande i bojor hoppade han upp på Sergeis rygg och svepte kedjorna runt Sergeis hals. Killen var stark. Han lyckades pressa hårt nog för att få Sergei att släppa taget om Samantha, som kunde rulla loss under honom.

Men Sam var ingen match för en vampyr. Sergei morrade och kastade Sam som om han vore en trasdocka. Sam flög in i en vägg tre meter bort.

Samantha försökte ta sig upp men slogs ner av ett tiotal vampyrer. Hon såg att Sam också var omringad. De var fast.

Det sista hon såg var Sergeis ondskefulla leende då han tog sig upp och slog henne i ansiktet.

*

Kyle hade aldrig känt sig så levande som när han skar genom Blacktideklanens massiva kammare, och med Svärdet i högsta hugg förgörde vampyr efter vampyr.

Blod sprutade åt alla håll, och när han svingade ännu intensivare kändes händerna blöta då han täcktes av blod. Det var hämnd. Hämnd för tusen år av lojal tjänst, och för hur de hade behandlat honom. Hur vågade de. Nu skulle de förstå vad ordet

hämnd verkligen betydde. De skulle alla be om ursäkt, varenda en skulle de buga ända till marken för honom, och erkänna att de haft kolossalt fel.

Allt flöt på perfekt. Efter hans lilla omväg förbi Brooklyn Bridge hade han lett sin lojala flock rakt upp mot portarna på City Hall, och dödat de få vampyrer som vågade ställa sig i vägen. De hade gått genom den hemliga gången, djupare och djupare in i City Halls inre, hela vägen upp till hans klans näste. Ingen vampyr vågade ställa sig i vägen då hans armé stormade kammaren. Många andra vampyrer anslöt sig till Kyle då de såg honom, särskilt då de såg att han hade Svärdet. Han var glad att se att så många från hans gamla klan fortfarande var lojala. Han visste att dagen kommit för honom att ta sin rättmätiga position som ledare.

Rexius var en svag ledare. Hade han varit starkare hade han funnit Svärdet själv, för flera år sedan. Han skulle aldrig ha skickat någon annan att göra det. Han gillade att straffa andra för hans egna misstag, när han var den som egentligen borde straffas. Han hade berusats av makten. Att bannlysa Kyle hade varit ett sista desperat försök att få bort de som stod honom nära. Men det hade gått i baklås.

När Kyle slet sig genom rummet var han på väg rakt mot Rexius tron. Rexius såg honom komma och hans ögon blev stora av panik.

Rexius hoppade ner från sin tron och försökte smyga sig bort från slagfältet. Deras så kallade ledare visade sina sanna färger

i tid av krig.

Men Kyle hade andra planer.

Kyle sprang mot andra sidan, för att möta Rexius ansikte mot ansikte. Det hade varit mycket enklare att bara stöta Svärdet genom hans rygg, men han vägrade att låta Rexius falla så enkelt. Han ville att Rexius skulle se, på nära håll, vem som dödade honom.

Rexius stannade då han blockerades av Kyles enorma axlar och han såg det skinande Svärdet.

Rexius käke darrade. Han höjde ett skakande finger mot Kyles ansikte. I den stunden såg han mest ut som en gammal man. En svag, vettskrämd man. *Vad patetiskt.*

”Du är bannlyst!” ropade han, tamt. ”Jag beordrade dig att bannlysas!”

Nu var det Kyles tur att le ett brett, ondskefullt leende.

”Du kan inte vinna!” la Rexius till. ”Du *ska* inte vinna!”

Kyle gick lättsamt upp mot honom, och med ett enda smidigt drag högg han Svärdet rakt igenom Rexius hjärta.

”Det har jag redan gjort,” sa Kyle.

Hela rummet vände sig om, mitt i striden, och stirrade när de hörde ljudet. Det var ett fasansfullt skrik som tog upp hela stenkammaren. Rexius skrek och skrek, och det verkade aldrig sluta. Alla såg på då hans kropp mitt framför deras ögon löstes upp till ett rökmoln, och sen steg upp i luften mot taken.

Hela rummet stirrade på Kyle.

Kyle höll Svärdet högt, och han vrålade. Det var ett segervrål.

Vilka vampyrer som än överlevt, på båda sidor av slaget, vände sig mot Kyle. Alla gick ner på knä, böjde sina huvuden och bugade ända till golvet. Slaget var slut.

Kyle andades djupt, för att ta in det hela. Han var deras ledare nu.

SEX

Caitlin stormade iväg från Caleb och Sera utan att kunna säga något.

Det var för mycket för henne att bearbeta på en och samma gång. Hade hon precis sett vad hon trodde hon sett? Hur var det möjligt?

Hon hade trott att hon kände Caleb så väl, att de stod varandra närmare nu än någonsin förut. Hon var säker på att de var *tillsammans*, som ett par, och att det skulle vara så för alltid. Hon hade klart och tydligt sett deras nya liv tillsammans, och hon hade varit så säker på att inget skulle kunna slita dem från varandra.

Och nu det här. Det slog henne aldrig att det kunde finnas en annan kvinna i Calebs liv. Hur kunde han inte ha berättat det?

Caitlin mindes så klart Sera från deras korta besök till Klostren—men Caleb hade insisterat på att han inte längre kände något för henne, att vad de än hade tillsammans tog slut för flera år sedan—*hundratals* år sedan.

Så vad gjorde hon då här? Särskilt nu, dessutom? När Caleb och Caitlin hade deras mest intima ögonblick tillsammans, när Caitlin precis vaknat, helt omvänd, en sann vampyr, av hans eget blod? Hur kunde hon ens veta var de var? Hade Caleb bjudit in henne? Det måste han ha gjort. Men varför?

Flera lager av smärta sköljde över Caitlin. Det gick inte att förklara det här. Hon hade alltid varit så rädd för att vara sårbar,

av precis denna anledning. Men med Caleb hade hon släppt taget, hon hade litat på honom helt och hållet. Hon hade gjort sig själv mer sårbar än hon hade gjort med någon annan kille hon någonsin varit med. Och han hade lyckats såra henne djupare än vad hon någonsin hade anat.

Hon kunde fortfarande inte förstå hur hon hade kunnat missbedöma honom så grovt, hur hon hade kunnat vara så dum, ha så fel. Det kändes som att allt inuti var på väg att gå sönder. Hur skulle odödlighet vara nu, utan honom? Det skulle vara en dom. En dom som varade för evigt. Hon ville dö. Och värst av allt kände hon sig som en idiot.

”Caitlin!” ropade Caleb bakom henne, då hon hörde hans fotsteg komma efter henne. ”Snälla, låt mig förklara.”

Vad kunde det finnas att förklara? Uppenbarligen hade han bjudit in henne hit. Uppenbarligen älskade han henne fortfarande. Och uppenbarligen var hans känslor för Caitlin inte lika starka som hennes känslor för honom.

Caleb tog tag i hennes arm och drog bönfällande i den för att få henne att vända sig mot honom.

Men hon ryckte sig bort. Hon stod inte ut med att känna hans beröring. Hon ville inte ha något med honom att göra. Inte någonsin.

”Caitlin!” utbrast han. ”Kan du inte bara låta mig förklara?”

Men Caitlin saktade inte in. Hon var en annan person, en annan varelse nu, och hon kände det på flera olika sätt. Med hennes nya vampyrkrafter kände hon också en helt ny samling

vampyrkänslor. Hon kunde redan märka att hennes känslor var starkare än vad de hade varit när hon var människa—mycket, mycket starkare. Hon kände allt mycket djupare. Hon kände sig inte bara deprimerad—hon kände som att hon ville dö. Hon kände sig inte bara sviken—hon kände som att hon bokstavigt blivit huggen i hjärtat med kniv. Hon ville slita sig själv i stycken, göra vad som helst för att få bort smärtan som åt upp henne inuti.

Hon tågade över terrassen till hennes rum, och smällde igen ekdörren bakom henne.

”Caitlin, Caitlin snälla!” hörde hon den dämpade rösten utifrån.

Caitlin vände sig om och slog i dörren.

”Gå iväg!” ropade hon. ”Gå tillbaka till din fru!”

Efter flera sekunder kände hon att han äntligen gick därifrån.

Nu var det bara hon. Bara tystnad. Caitlin satt på sängkanten i hennes lilla rum, och hon la sitt huvud i händerna och grät. Hon grät och grät, hjärtskärande tårar. Hon kände att allt hon hade att leva för plötsligt hade försvunnit.

Hon hörde ett pip och kände något mjukt och fluffigt smeka över hennes ansikte, Roses lurviga ansikte gnuggande mot Caitlins. Rose slickade Caitlins kinder i ett försök att få bort hennes tårar.

Det hjälpte Caitlin att ta sig ur gråtattacken. Hon sträckte sig ned och smekte Roses ansikte. Rose hoppade upp i Caitlins knä, fortfarande liten nog för att kunna göra det, och kramade om henne.

”Jag har fortfarande *dig*, Rose,” sa Caitlin. ”Do lämnar mig väl inte, eller hur?”

Rose lutade sig bakåt och slickade hennes ansikte.

Smärtan var för mycket. Caitlin kunde inte tillåta sig själv att sitta krav i rummet en sekund till. Hon kände att hon var nära på att slå sig genom väggarna.

Hon såg mot väggarna och den inbjudande natthimlen, och utan att tveka la hon ner Rose, skuttade från sängen, tog två långa kliv och hoppade ut.

Hon visste att hennes vingar skulle skjuta ut och bära henne. Men en del av henne önskade att de inte skulle göra det—att de skulle svika henne och att hon skulle falla handlöst mot marken.

SJU

Samantha stod fastkedjad. Hon hölls hårt i armarna av flera vampyrer som drog henne genom den stora kammaren. Rummet hade förvandlats till ett slakthus. Åt alla håll såg hon tusentals vampyrlik, hennes forna klanmedlemmar, deras blod som vattnet i en pool över golvet, hackade i bitar av Kyle och hans förbannade Svärd. Det där Svärdet hade mer kraft än vad hon hade anat.

Men bland all förödelse hade flera hundra vampyrer klarat sig levande. Kyles folk nu. Och för varje sekund kom fler färdandes in genom de öppna dörrarna. Det verkade inte finnas något slut på strömmen av vampyrer som var ivriga att svära sig trogna till Kyle. Det var uppenbarligen *hans* klan nu. Nu när Rexius var död fanns det ingen annan att svära sig trogen till. Och Kyle hade förtjänat det. Han hade lyckats utplåna varenda vampyr som någonsin bedragit honom.

Flera hundra vampyrer hade hjälp honom i slaget mot Rexius. Vissa var lojala till Kyle på riktigt, medan andra bara var opportunistiska. Andra gillade helt enkelt inte Rexius och hade väntat på någon möjlighet. Vampyrer strömmade in från klaner från hela staden. Nyheter spred sig snabbt i vampyrvärlden—och alla ville vara med på ett kommande krig. Vad deras anledningar än var, så var de Kyles armé nu.

Nu när Kyle var ledare, nu när han hade Svärdet, var det uppenbart att det skulle bli ett stort krig, ett krig som inte var

som något vampyrrasen någonsin varit del i förut. Kyle var hänsynslös, och blodtörstig, och inte ens den här massakern hade mättat honom. Han hade något otalt som han inte kunde komma över. Alla andra vampyrer där ute som inte svort sig trogna till honom skulle få betala för det. Tillsammans med alla oskyldiga människor. Samantha visste att hans vendettor var oändliga, och snart skulle New York City vara hans lekplats.

De drog Samantha hårdhänt genom kaoset till mitten av rummet.

Kyle satt på Rexius tron nu och åtnjöt makten med ett ondskefullt leende på sina läppar, medan vampyrer bugade sig djupt från alla håll.

Sergei, som stod vid hans sida, bankade en metallstav i marken tre gånger.

Hela rummet, tusentals vampyrer, radade upp sig. Alla höjde sina nävar och ropade: "Hail Kyle!"

Samantha var förbluffad. Det var en otrolig uppvisning av makt och lojalitet. Hon hade aldrig tidigare i sitt liv sett lydnad på det sättet. Kyle var magnetisk. Redan nu var han en tyrann.

Men Kyle verkade inte intresserad av sina soldater. Istället var hans ögon fixerade på Samantha. Hela rummet verkade märka hans intresse för henne och sorlet la sig när de gjorde sig redo för vad som skulle komma.

"Så," sa Kyle till henne. "Du lyckades ta dig till Svärdet före mig. Men som du ser är jag den som har det nu."

"Än så länge," spottade Samantha tillbaka.

Låt honom fundera på det, tänkte hon. För hon trodde verkligen att det en dag inte skulle vara hans längre. Vem som än var menad att ha Svärdet skulle ha det, och hon visste, långt inombords, att det inte var Kyle.

Kyle höjde sina ögonbryn.

”Vet du varför jag låtit dig leva så här länge?” frågade han.

Samantha såg trotsigt på honom. Hon hade inget intresse för att ha en dialog med honom. Hon ville inte ha någon del i den här nya klanen. Hon ville lämna, för att ta sig så långt från den här platsen som möjligt. Hon ville bara ta Sam och lämna. Om han skulle tillåta dem.

Men hon kunde inte se Sam någonstans. De hade blivit tillfångatagna av Kyles soldater och hon hade inte sett honom sen dess. Samantha var tvungen att hålla sig lugn tills dess att hon kunde få veta var han var. Hon var tvungen att köpa tid tills att hon kunde fly tillsammans med Sam, och hon skulle svära sig trogen till Kyle om det var nödvändigt.

”Jag vet inte varför Rexius skickade dig för att hämta Svärdet istället för mig. Som vi alla vet är jag den bättre krigaren. Men jag ska medge att du är skicklig,” sa han.

”Men det är inte enda anledningen till att jag låtit dig leva. Rexius planerade att straffa dig. Därför antar jag att du inte har någon anledning att vara lojal mot honom. Ett krig är på väg, och jag skulle kunna ha användning av en soldat som du. Om du är redo att svära dig trogen till mig, så ska jag överväga att låta dig leva.”

Samantha funderade. Hon hade inget emot att svära sig trogen till honom, men hon visste att hon väldigt snart skulle lämna allt detta. Men först var hon tvungen att veta var Sam var.

”Och pojken?” frågade hon. ”Var är han?”

Kyle log.

”Ah ja, pojken. Precis vad jag ville diskutera. Jag vet inte riktigt varför du blivit så förtjust i den här människan, och när du blev det bröt du redan mot våra regler. Vet du, jag skulle kunna döda dig bara för det. Men jag tycker att det är väldigt intressant, och det är faktiskt en av anledningarna till att jag låtit dig leva.”

”Du förstår, Samantha, du måste straffas. Varje vampyr som någon gång var lojal mot Rexius och inte mot mig måste straffas. Det är del i invigningen av min nya armé. Du ska lära dig att lyda mig, och bara mig.”

”I ditt fall har jag funnit en perfekt lösning: något som både visar din lojalitet mot mig och som straffar dig. Mina mannar kommer föra dig till pojken, du kommer föra honom tillbaka hit, och framför alla här kommer du att döda honom.”

Samanthas hjärta sjönk vid tanken. Det var något som hon aldrig *någonsin* skulle kunna göra. Hon skulle ta sitt eget liv innan hon tog hans. Kyle var, som vanligt, galen. Och grym. Ja, han var en passande efterträdare till Rexius.

”Jag kommer faktiskt njuta lite av att se dig personligen avrätta honom,” sa Kyle, med ett leende när han tänkte på det. ”Du förstår, för mig är pojken en belastning. Han kommer från samma linje som sin syster, och så vitt jag vet har de en

immunitet som skulle kunna skada oss. Jag litar inte på någon av dem. Och dessutom, han är en människa.”

Kyle studerade Samanthis ansikte noga.

”Om du gör det här, då kommer jag belöna dig med rang, ära och prestige. Du kommer ha en särskild plats i min nya klan. Det här kommer bli ett fantastiskt krig, ett krig mer magnifikt än vår sort någonsin har sett förut. Och du kan vara en av dess ledande arkitekter.”

”Men om du vägrar...då kommer du bli torterad, långsamt in i en evig smärta, och ditt namn kommer bli uttraderat från vår klans historia helt och hållet.”

Rummet var dödstyst medan Samantha funderade. Hennes tankar rusade omkring, desperat letande efter någon utväg.

”Varför dödar du honom inte själv?” frågade hon till slut.

Kyle lutade sig tillbaka och log långsamt.

”Halva nöjet är att se dig göra det,” sa han. ”En av mina favorithobbies är att se personer döda det som de håller kärt.”

ÅTTA

Caitlin flög och flög. Hon hade ingen aning vart hon var på väg, men vart vinden än tog henne skulle hon vara okej med. Det kändes som att hon ändå inte hade någonstans att ta vägen, och inget att leva för. Hennes älskade Caleb hade bedragit henne, och den enda personen hon brydde sig om i världen, hennes bror Sam, hade antagligen också bedragit henne. Sam hade ju lett Samantha, och alla de andra onda vampyrerna, rakt mot henne, rakt mot King's Chapel. Fanns det någon kvar i världen hon kunde lita på? Var det hennes öde att alla i hennes liv skulle bedra henne?

Caitlin flög högt över Hudson River och såg där den glimmade i månljuset. Nattbrisen torkade hennes tårar och det kändes skönt mot hennes ansikte och hår. Hon var långt från ön nu, den var bara en prick på horisonten. Hon flög längre och längre bort, desperat för att rensa tankarna.

Hon dök lågt, och flög bara någon meter över vattenytan så att hon nästan kunde röra vid den. Det kändes skönt att vara så nära vattnet. Någon del av henne ville fortsätta dyka så att hon dränktes av det. Men en annan del av henne, den nya vampyrdelen, visste att det skulle vara meningslöst. En vampyr kunde inte dö. Inte ens genom drunkning.

Fiskar skuttade upp ur vattnet runtom henne där hon flög. De måste ha känt av hennes närhet. Var det vampyrblod de kände

av?

Caitlin steg högre och högre upp i luften, och ju högre hon kom desto mer började hennes huvud klarna igen. Hon tänkte på allt som hade hänt. Detaljerna kändes redan oklara. Var det möjligt att hon överreagerat? Nu när hon tänkte efter, vad hade Caleb egentligen gjort? Ja, Sera var där, och å ena sidan var hennes närvaro oförsvarbar. Men ju mer hon tänkte på det, desto mer insåg Caitlin att hon inte riktigt visste varför hon var där, eller hur hon kommit dit? Hon visste inte med säkerhet att Caleb bjudit in henne. Hon visste inte med säkerhet att de var tillsammans igen. Var det alls möjligt att det fanns någon annan förklaring?

Kanske hade hon reagerat för snabbt. Hon gjorde alltid det, hon kunde aldrig behärska sig själv.

När Caitlin flög ännu högre gjorde hon en vid sväng och tog fart mot ön igen. Hon kände sig dragen dit, och en del av henne undrade om hon skulle återvända. Egentligen, var skulle hon annars ta sig?

Hon kände ett nyfunnet syfte. Kanske skulle hon i alla fall ge honom en chans att förklara. Han hade räddat henne så många gånger. Han hade vakat över henne alla de där dagarna, och han hade tagit hand om henne tills hon var okej igen. Kanske älskade han henne fortfarande. Kanske...

Caitlin var inte så säker längre. Men ju mer hon flög, desto mer insåg hon att hon i alla fall var skyldig honom en chans, en chans att förklara sig.

Ja, det skulle hon ge honom. Sen skulle hon bestämma sig.

*

Caleb var rasande. Än en gång hade Sera kommit in i hans liv och förstört var hon än gått. Han kunde inte minnas, under de tusentals år, hur många gånger han bett henne att lämna honom ifred, hur många gånger han berättat för henne att han inte hade några känslor för henne, att han inte ville ha något med henne att göra. Men så ofta, i precis fel tillfällen, lyckades hon dyka upp ändå. Det var som att hon visste, som att hon kände på sig när han träffat någon ny, när han träffat någon han verkligen brydde sig om. Och hon dök alltid upp i helt fel tillfälle. Han hade aldrig träffat någon som var så dominant och kontrollerande. Och hon hade plågat honom i flera tusen år.

Den här gången kunde han inte acceptera det. Han skulle inte tillåta det. Hon hade förstört hans relationer för många gånger, och det här var en gång för mycket. Han brydde sig mer om Caitlin än någon annan han någonsin varit med—både vampyr och människa. Och som en nattjäril runt elden måste Sera ha känt av det. Det måste ha varit vad som fått henne att komma fram, vad som drivit henne att söka upp honom.

Hon hade en anledning—det hade hon alltid. Det var problemet med henne: man kunde aldrig riktigt skylla helt och hållet på henne, för hon kom alltid med något brådskande meddelande som alltid hade någon sorts legitimitet. Den här

gången, så klart, var det för att deras klan var på väg att attackeras. Hon sa att Kyle var tillbaka i New York City med Svärdet och att det bara var dagar tills att det skulle vara ett fullskaligt vampyrkrig. Hon kom med ett meddelande från hans klan: de ville ha honom tillbaka. De var villiga att förlåta hans tidigare brott. De behövde varje soldat de hade nu när det var krig, och Caleb var en av deras bästa.

Så å ena sidan kunde han inte vara så arg på henne som han hade velat—vilket gjorde situationen ännu mer irriterande. Å andra sidan misstänkte han att hon hade väntat på just ett sådant här tillfälle för att ha som ursäkt att slingra sig tillbaka in i hans liv. Men oavsett vad nyheterna var hade hon ingen rätt att ge Caitlin intrycket att de fortfarande var tillsammans.

Han stormade tillbaka till henne över slottets terrass, alldeles röd i ansiktet.

”Sera!” ropade han. ”Varför var du tvungen att säga det där? Varför var du tvungen att säga det på det sättet? Det finns inget *vi*! Och du vet mycket väl att det finns *inget* som jag inte berättat för henne. Du kom hit för att leverera ett meddelande från vår klan. Det är allt. Du gav henne intrycket att jag höll någon sorts hemlighet från henne, att du och jag fortfarande var tillsammans.”

Hon verkade inte alls brydd av hans ilska. Snarare verkade hon njuta av det. Hon hade lyckats reta upp honom, och det verkade vara precis det hon velat.

Hon log långsamt, tog ett steg mot honom och la en hand på

hans axel.

”Men är vi inte det då?” frågade hon förföriskt. ”Innerst inne vet du att vi fortfarande är det. Det är precis därför som det här gör dig upprörd. Hade du inte haft några känslor för mig så hade det inte spelat någon roll för dig.”

Caleb slog bort hennes hand.

”Du vet att det där är nonsens. Vi har inte varit tillsammans på flera hundra år. Och vi kommer *aldrig* vara tillsammans igen. Jag vet inte hur många gånger jag kan säga det här,” sa Caleb, rasande. ”Du måste hålla dig ute ur mitt liv. Du måste hålla dig borta från mig. Och mest av allt, från Caitlin. Jag varnar dig, håll dig borta från henne.”

Seras min förbyttes blixtnabbt till ilska.

”Den patetiska lilla flickan,” snäste hon. ”Bara för att hon är en av oss nu betyder det inte att hon har någon som helst ställning över mig. Hon är ingenting jämfört med mig. Jag förstår inte hur du ens kan *se* på henne på det sättet. Och dessutom sanktionerade aldrig vår klan att du skulle få omvandla henne,” sa Sera med en mörk blick.

Caleb visste vad det betydde. Det var ett hot. Hon varnade honom, om hans brott mot lagen. Han kunde straffas hårt för det —och hon hotade att berätta för de andra.

”Jag bryr mig inte om dina hot,” sa Caleb med mörk ton. ”Du kan berätta vad du vill för vem som helst. Jag kommer möta vad de bestämmer sig för att göra själv.”

”Du äcklar mig,” snäste Sera. ”Vi är mitt i ett krig, hela vår

klan, hela vår familj är i fara. Och vad gör du? Du gömmer dig här ute, på någon ö, och väntar på att någon patetisk liten flicka ska må bättre. Du borde vara hemma och slåss för ditt folk, som den man du brukade vara—”

Min klan kastade ut mig,” snäste Caleb tillbaka, ”efter hundratals år av lojal tjänst. Jag är inte skyldig dem någonting. De får precis vad de förtjänar.”

Caleb andades ut.

”Oavsett vad, så bryr jag mig om dem, och eftersom situationen är som den är så kommer jag inte svika dem. Jag sa att jag ska återvända, när det är dags.”

”Du sa att du skulle komma tillbaka när hon var bättre. Uppenbarligen är hon bättre nu. Du har inga ursäkter kvar. Du måste komma tillbaka nu!”

”Jag kommer vara trogen mitt ord, som jag alltid är. Men jag vill vara tydlig med en sak: jag kommer endast tillbaka för att hjälpa till att rädda vår klan, rädda människorna som riskerar slaktas, och för att ta tillbaka Svärdet. Inbilla dig inte att det är för någon annan anledning. Så fort mitt uppdrag är avslarat kommer jag lämna igen, för alltid den här gången, och det kommer vara sista gången du någonsin ser mig. Inbilla dig inte att vi är tillsammans igen. För det är vi inte.”

”Åh, Caleb,” sa hon med ett mörkt litet skratt, ”du kan tro vad du vill, men du vet innerst inne att du och jag alltid har varit tillsammans, och vi kommer alltid vara tillsammans. Ju mer du står emot, desto mer dras du till mig. Jag vet hur mycket du älskar

mig. Jag känner det, varenda dag.”

”Du inbillar dig,” sa Caleb, ”Du blir bara värre och värre.”

Sera log bredare. ”Ja,” sa hon, ”intala dig själv det. Kämpa emot dina känslor. Kämpa emot vad både du och jag redan vet.”

Sera tog plötsligt två självsäkra steg mot honom, svepte hennes armar runt hans hals och med en snabb rörelse drog honom till sig.

Innan han kunde reagera la hon hennes läppar mot hans och kysste honom med full kraft.

Caleb ryggade sig äcklat tillbaka, och knuffade henne ifrån sig. När han gjorde det såg han någon i ögonvrån landa på balustraden bredvid dem.

Caitlin

*

När Caitlin närmade sig ön kände hon sig mer och mer hoppfull. Hennes tankar hade klarnat nu. Hon insåg att Caleb inte gjort något fel alls. Hon hade varit dum. Hon borde ha gett honom en chans att förklara. Sera kunde ju ha kommit oinbjuden, och det behövde inte vara något mellan dem. Varför hade hon förhastat sig så?

När hon dök djupare och ön började synas såg hon det enorma stenslottet breda ut sig under henne, med vampyrer som tränade i ljuset av facklorna. Det var en vacker plats, och hon var tacksam att Caleb fört henne hit. Hon började känna att allt skulle bli okej

ändå, när hon gjorde en sista vändning runt kröken och landade på den övre vallen.

Men när hon närmade sig och landade slutade hennes hjärta slå.

Där var Caleb och Sera. Och den här gången kysstes de.

Kysstes. Tanken skar inuti Caitlin mer än Svärdet gjort. Hon kunde inte röra sig. Hon kunde inte tänka. Hon kunde inte andas. De kysstes. *Kysstes.*

Så de var tillsammans ändå. Det fanns inget att missförstå den här gången. Han älskade henne fortfarande.

Han hade kastat ut Caitlin som om hon inte var värd någonting. Och han hade gjort det mitt framför hennes ögon.

Caleb rusade mot henne och den här gången sprang hon inte. Hon stod kvar, fastfrusen av chock, och hon kände en ilska välla upp inom henne. Hon kände sig själv bli vild, vildare än hon någonsin varit som människa.

”Caitlin,” började Caleb, ”det är inte som det verkar. Snälla, låt mig förklara—”

Men när Caleb närmade sig henne och började prata pekade Caitlin bara ett finger mot horisonten.

”GÅ!” skrek hon, bistert.

Det var en order. Det var inte en fråga, och det fanns ingen plats för att diskutera.

Caleb stod där, han också fastfrusen, till synes chockad av hennes ilska. Han måste ha sett hur uppgiven hon var.

”JAG SA GÅ!” skrek Caitlin igen. ”Jag vill aldrig se dig igen.

Inte så länge jag lever!”

Caleb stod där och såg chockade och sårad ut, som en liten pojke som precis fått en utskällning. Han verkade ha så mycket mer han ville säga till henne, men han verkade också förstå att hon inte skulle lyssna på ett ord.

Han böjde långsamt huvudet i förtvivlat.

Han vände sig om och gick mot kanten, tog två långa kliv och hoppade. Han flög med sina gigantiska vingar flaxande, på väg ut i natten.

Caitlin kunde se Sera vända sig för att se efter honom, se honom flyga iväg, med en orolig min, som om hon ville flyga efter honom. Men hon verkade också kluven, som om det fanns något hon ville säga till Caitlin innan hon flög iväg.

Sera tog plötsligt flera steg mot Caitlin tills hon bara var någon meter ifrån henne.

”Jag hatar dig,” sa Sera långsamt, hennes ord som gift. ”Jag kommer *alltid* att hata dig. Du försökte ta min man ifrån mig. Och det kommer *aldrig* fungera. Caleb vill inte ha dig. Han vill ha mig. Bara mig. Och så har det alltid varit.”

Caitlin var för arg för att orka svara, och hon hade ändå inget att säga henne.

Seras vingar bredde ut sig bakom henne då hon gjorde sig redo för att flyga iväg. Innan hon vände sig om lutade hon sig närmare Caitlin och viskade en sista sak: ”Jag har något med Caleb som du aldrig kommer få. Inte så länge du lever. Han har säkert aldrig berättat för dig, och han kommer säkert aldrig göra det heller.”

Caitlin stirrade tillbaka med samma ilska, och undrade vad denna vidriga varelse kunde säga för att göra henne ännu mer upprörd än vad hon redan var. Hon trodde inte det var möjligt.

Men när hon hörde de sista orden insåg hon att det visst fanns någon som kunde göra det värre.

”Caleb och jag har ett barn tillsammans.”

NIO

Samantha fann sig själv eskorterade av två klumpiga vampyrvakter genom en stenkorridor. De höll sig nära henne men ingen vågade ta tag i hennes armar. Hon var en mycket mer senior krigare än dem—de skulle aldrig vara så respektlösa. Trots deras storlek, och trots att de var män, var hon mycket starkare än dem både två—och det visste de.

De förde henne längre och längre ner, djupare in i klanens inre, mot Sams kammare. De gick ner ytterligare en stentrappa, och deras hårda läderkängor ekade mot väggarna. Det blev mörkare och mörkare ju djupare de kom, där de välvda korridorerna inte var belysta av mer än en sporadisk fackla.

Samantha var ursinnig där hon gick. Hon ville döda de två vakterna där och då, men hon kunde inte göra det riktigt än. Hon var tvungen att låta dem leda henne till var de höll Sam. Hon var tvungen att rädda honom.

Hur dum var Kyle egentligen. Trodde han verkligen att hon brydde sig så mycket om hennes eget liv, hennes egen heder, för att ta med Sam tillbaka och döda honom framför alla de andra? Han måste ha trott att hon var lika mycket en pjäs som de andra. Han hade mycket att lära. Hon var annorlunda. Mycket annorlunda. Hon hade inte överlevt i tusentals år genom att göra vad andra sa åt henne. Hon gjorde vad hon ville, när hon ville. Och ibland krävdes djärva handlingar för det.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.